

Aan de Tweede Tochtweg in Nieuwerkerk ben ik in een klein oud huisje opgegroeid. Mijn vader was boerendaggelder bij Boer Huib Verdoold aan de Derde tochtweg. We moesten een eind lopen naar de school in Zevenhuizen. Mijn ouders hadden vier kinderen. 's Winters hebben we veel in de polder geschaatst. Later kregen we een oud huisje aan de Derde Tochtweg.

Toen ik van school kwam, ging ik bij schoolmeester Dirkzwager in de huishouding werken en later bij Reym aan de Parallelweg. Ik trouwde met Henk Baas, die toen bij de kolenhandelaar Gijs Dekker werkte (hij werd kolenboer genoemd). Het bedrijf was aan de Nieuwerkerkse Kerklaan. De vader van Henk was ook knecht bij een kolenboer. Het hele jaar door kon men kolenzegeltjes sparen, dan was het niet zo'n grote uitgave in de winter. Henk kwam vreselijk zwart thuis, het kolenzwart zat zelfs in zijn poriën. We hadden in die tijd geen douche, dus moest hij zich en een teil wassen met groene zeep.

Het was erg zwaar werk, de zakken met kolen wogen 50 kilo. Als hij in De Rotterdamse bovenhuizen met die smalle trappen kolen moest bezorgen, dan nam hij zelfs twee zakken op zijn rug, dus 100 kilo.

En dan te bedenken dat ze tegenwoordig van de Arbo maar 20 kilo mogen dragen.

Kinderen riepen: 'Daar komt zwarte Piet weer', dan riep hij terug dat hij geen cadeautjes bij zich had. Zijn kleren kreeg ik ook bijna niet schoon gewassen.

De punt van de kolenzak werd over het hoofd geschoven als de kolen werden versjouwd. De volle zakken moesten vaak op de vreemdste plaatsen worden gestort. In een kolenhok op zolder, onder de vloer, of buiten.

Als Henk vakantie had, een keer per jaar, kwam zijn baas weer vragen of hij niet kwam werken, want dan had hij hem nodig. Mijn man deed dit niet. Hij maakte erg lange dagen voor een karig loon.

Hij reed later ook voor Van der Elst op een oliewagen en soms moest hij stenen met de hand laden op de steenplaats in Hitland. Die stenen werden dan vaak naar Limburg gebracht. In die tijd woonden we aan de Parallelweg en later in de Julianastraat.

DE KONIJNENHOBBY

We hadden gezamenlijk een hobby: het fokken van konijnen. We hadden twee rassen: vlaamse reuzen en kleine pooltjes, dat waren witte konijntjes met rode ogen.

De vlaamse reuzen waren erg groot en in verschillende kleuren. Het was erg leuk als zij weer jongen kregen. Je had er wel veel werk aan, maar dat hadden we er voor over.

We gingen vaak naar tentoonstellingen en sleepten vele prijzen in de wacht.

De prijzen bestonden meestal uit wisselbekers of levensmiddelenpakketten.

Onze 3 kinderen deden mee. En zelf de kleinkinderen houden nu ook nog konijnen.

We hebben 10 kleinkinderen en 4 achterkleinkinderen, waarvan een tweeling van 16 jaar.

Mijn man had ook nog een hobby, namelijk zelf groenten kweken op de volkstuin. Deze lag bij het Emmahofje vlak langs de spoorlijn. Zelf ging ik op de zangvereniging " Nieuw leven"

In die tijd ging je niet zo vaak optreden.

Mijn man overleed op 75 jarige leeftijd, dat is nu 14 jaar geleden. Ik ben toen naar Dianthus verhuisd en nu woon ik in het nieuwe zorgcentrum in Nieuwerkerk. Het is wel wennen, alles is nieuw en groter. Ook andere burens, nieuwe bewoners en vreemd personeel. Maar in de noodgebouwen, waar we eerst zaten was het ook gezellig. Iedereen kende elkaar daar. Vaak zitten we met drie vrouwen, oud bewoners van de Juliastraat, bij elkaar op de kamer, dat is gezellig.

Dhr. Baas en mw. Baas- Rosenboom